

направихъ. Следъ това ми показа буквитѣ: А (азъ) Б (буки), В (вѣди), Г (глаголъ), Д (добро) — до тая буква бѣше написана азбуката на паникидата. Следъ това ми се показа, де да седна на единъ отъ срѣднитѣ чинове; азъ се намѣстихъ и станахъ вече ученикъ. Тоя даскалъ на други се караше и ги биеше, но за мене бѣше много добъръ: когато ми се додрѣмѣше, той ме туряше на своя одъръ, та се понаспивахъ.

Покрай учителствуването даскалъ Петъръ работѣше и часовникарство — поправяше всички развалени часовници, които, за да се не прашатъ въ училището, направилъ бѣше отъ катедрата си джамакянъ (малка стаичка, околоръстъ оградена съ стѣкла), та изъ нея управляваше ученицитѣ. Тоя даскалъ бѣше ходилъ въ Анадолъ, отъ дето бѣше донесълъ най-груби укорни думи, съ които навикваше ученицитѣ: така напр. къспекъ, (куче), ханзъръ (свиня), ешекъ (магаре) и др.

Освенъ месечната училищна такса по 60 пари, която трѣбваше да заплаща всѣки ученикъ, но и зимно време всѣкой единъ бѣше длъженъ да носи въ училището по едно дърво за огрѣвъ. Единъ день майка ми бѣше ми дала малко дръвче. Като го съгледаха ученицитѣ, подказаха на даскала и той заповѣда да ги нацѣпятъ на дребни цѣпенички и да донесатъ на керемиди огънь, да я турятъ върху единъ отъ голѣмитѣ купове събранъ смѣтъ на двора, та да запалятъ огънь и да се сгрѣятъ на него. Съ това често заплашваха ученицитѣ, за да донасятъ голѣми дръвчета, та да се трупатъ по-голѣми складове отъ дърва, които даскалътъ продаваше на мѣстнитѣ фурнаджии.

Въ 1839 год. общината отчисли даскалъ Петра и на негово мѣсто доведе даскалъ Грую Николовъ отъ Копривщица. Той знаеше добре черковното четене и пѣне, отбираше да чете и по гръцки, съ което ис-